

Det talade ordet gäller

ÖB, general Micael Bydén tal vid veterandagen den 29 maj 2017

Ers majestät, ers kungliga höghet, ordföranden för Riksdagens försvarsutskott, herr försvarsminister, veteraner och anhöriga, mina damer och herrar!

Så har ytterligare ett år gått. Återigen samlas vi här för att hedra alla som tjänat freden och demokratin.

Under det här året har vi i Försvarmakten förlorat en kamrat och kollega under övning. En familj har förlorat sin son.

Och på Drottninggatan i Stockholm inträffade bara några veckor senare ett fruktansvärt dåd. Ett slag mot det öppna Sverige som krävde fem människors liv och där samhällets samlade krisberedskap fick agera.

Smärtan. Sorgen. Saknaden - den är obeskrivlig.

(Musik: Introt till "A whiter shade of pale")

Men den där smärtan, den där sorgen, den där saknaden gör också vår uppgift så mycket viktigare.

Vår uppgift att stå upp för fred och frihet. Vår uppgift att värna andra människors liv och rätt att leva som de själva väljer.

För femtio år sedan, 1967 – samma år som "A whiter shade of pale", som ni just hörde, låg på topplistan - avslutades den svenska insatsen UNEF 1, som verkade i Suez och Gaza. En insats som krävde 10 svenska liv. På läktaren i dag finns några av dem som var med då. Och kanske lyssnade ni på just den här musiken vi hörde då när den kom i maj 1967, vad vet jag?

Vad jag däremot vet är att ni gjorde en viktig insats som vi är oerhört tacksamma över.

Det gjorde också de svenska soldaterna i Mali för två år sedan när de hindrade rebeller från att inta staden Timbuktu. Våra soldater vägrade - trots överhängande hot - att flytta på sig. Rebellerna gav upp och tack vare sitt fasta agerande avvärjde svenskarna därmed en attack mot civilbefolkningen och den maliska armén och räddade sannolikt många liv. Soldaterna ur Mali 01 visade prov på sådant mod och sådan styrka att de kommer att belönas av FN för sina insatser.

Suez, Gaza eller Afghanistan och Mali – så många år emellan. Men ändå så många likheter.

Uppoffringarna, modet, längtan efter nära och kära är desamma nu som då.

I dag är dagen då vi minns och hedrar dem som tvingats betala det yttersta priset för sina insatser för demokratin. De som inte längre finns med oss. Vi hedrar också dem som fysiskt eller psykiskt skadats och vi hedrar alla dem som kommit hem oskadda.

Vi tackar också alla anhöriga för ert osvikliga stöd – för att ni i mejl och telefonsamtal säger: ”Men de här benen bär dig”, de dagar vi är trötta och bara vill ge upp.

För tillsammans måste vi fortsätta kämpa. Kämpa för de värden som vi är satta att försvara.

Tack.

(Musik: Introt till “A whiter shade of pale”)

Micael Bydén
General